

РЕШЕНИЕ

№ 12281

гр. ..., 11.07.2023 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

СОФИЙСКИ РАЙОНЕН СЪД, 127 СЪСТАВ, в публично заседание на двадесет и седми април през две хиляди двадесет и трета година в следния състав:

Председател: ЯНА М. ФИЛИПОВА

при участието на секретаря **БОРЯНА М. ТОШЕВА**
като разгледа докладваното от ЯНА М. ФИЛИПОВА Гражданско дело № 20221110123340 по описа за 2022 година

Производството е по реда на чл. 415, ал. 1 вр. чл. 124 и сл. ГПК.

Образувано е по искова молба от „С.В.“ АД против К. И. Ц. с искане да бъде признато за установено в отношенията между страните, че ответникът дължи на ищцовото дружество сумата в размер на **2028,39 лева**, ведно със законна лихва от подаване на заявление за издаване на заповед за изпълнение на 19.05.2020 г. до окончателно погасяване на вземането, представляваща незаплатена стойност на потребени В и К услуги по договорна (съдебна) сметка 2800035258 за имот, находящ се в гр. ..., ж.к. „.....“, за периода от 21.07.2012 г. до 14.08.2019 г. и сумата в размер на **765,88 лева**, представляваща обезщетение за забава в размер на законната лихва върху главницата за периода от 22.07.2012 г. до 14.08.2019 г. за които вземания е издадена Заповед за изпълнение на парично задължение по чл. 410 ГПК от 27.05.2020 г. по ч. гр. д. № 18433/2020 г. по описа на Софийски районен съд, 127 – ми състав, срещу която длъжникът е подал възражение в срока по чл. 423, ал.1 ГПК, което е прието с Определение № 2300/17.03.2022 г. по ч. гр. д. № 15175/2021 г. по описа на Софийски градски съд, ЧЖ-I-Д.

В исковата молба са изложени твърдения, че между страните е налице облигационно правоотношение по силата на чл. 8 от Наредба № 4/14.09.2004 г. за условията и реда за присъединяване на потребителите и за ползване на водоснабдителните и канализационните системи при публично известни общи условия. Процесуалният представител на страната поддържа, че дружеството изпълнило задължението си по договора за предоставяне на В и К услуги за процесния период, като ответникът не е изпълнил насрещното си задължение по съглашението да заплати цената на потребените услуги на обща стойност 2028, 39 лева, поради което дължи обезщетение за забава в размер на законната лихва. Направено е искане сторените от страната съдебни разноски да бъдат възложени в тежест на ответника. При условията на евентуалност в случай, че в полза на ответника се следват съдебни разноски е направено възражение за прекомерност по чл. 78, ал. 5 ГПК.

В срока по чл. 131 ГПК ответникът, чрез процесуалния си представител адвокат Н. П.

прави възражение за погасяване по давност на претендираните от ищеца вземания за главница и лихва за периода от 21.07.2012 г. до 18.05.2017 г., а именно за сумата в размер на 1819,06 лева главница и сумата в размер на 617,56 лева лихва. В подадения отговор са изложени твърдения, че К. И. Ц. изискал от ищцовото дружество справка относно задълженията на лицето, като с преводно нареждане от 28.04.2022 г. по банков път заплатил на „С.В.“ АД сумата в размер на 357,63 лева, с което изцяло били погасени задълженията за главница и лихви за периода от 19.05.2017 г. до 19.05.2020 г. По изложените съображения е направено искане предявените искове да бъдат отхвърлени, като ищецът бъде осъден да заплати адвокатско възнаграждение на процесуалния представител на К. И. Ц., който е предоставил безплатна правна помощ.

Съдът, след като прецени събраните по делото доказателства и взе предвид доводите и възраженията на страните, приема следното:

Предмет на доказване от ищеца по иска с правно основание чл. 79, ал.1, пр.1 ЗЗД вр. чл. 203 ЗВ е наличието на договорни отношения между страните за доставка на В и К услуги – доставка на питейна вода, отвеждане и пречистване на отпадни води, през ищцовия период за процесния имот, обема на доставената услуга, че нейната стойност е в претендирания размер, както и че ответникът има качество на собственик или титуляр на вещно право на ползване или на строеж на водоснабдявания имот, респ. качество на потребител на услугите В и К. В тежест на ответника при доказване на горните факти е да докаже погасяване на дълга.

В доказателствена тежест на ищеца по обусловения иск с правна квалификация чл. 86, ал. 1 ЗЗД е поставянето на ответника в забава, нейният начален момент и размерът на обезщетението.

С доклада по делото на основание чл. 146, ал. 1, т. 4 ГПК обявено за безспорно и ненуждаещо от доказване по делото, че „С.В.“ АД и К. И. Ц. в процесния период са били в облигационно правоотношение по договор за доставка на В и К услуги за описания в исковата молба имот. Спорно по делото е дали процесните вземания са погасени.

Съгласно разясненията дадени с Тълкувателно решение № 3/18.05.2012 г. по тълкувателно дело № 3/2011 г. на ВКС, ОСГТК, задълженията на потребителите на предоставяните от топлофикационните дружества стоки и услуги са за изпълнение на повтарящи се парични задължения, имащи единен правопораждащ факт - договор, чиито падеж настъпва през предварително определени интервали от време, а размерите им са изначално определяеми, независимо от това дали отделните плащания са с еднакъв или различен размер, поради което същите се погасяват с изтичането на тригодишен давностен срок съгласно чл. 111, б. „в“ ЗЗД. Изложените доводи са относими и към процесния договор за предоставяне на В и К услуги. Срокът в настоящия случай е прекъснат с подаване на заявление за издаване на заповед за изпълнение по чл. 410 ГПК на 19.05.2020 г., от която дата установителният иск се счита предявен – арг. чл. 422, ал. 1 ГПК и чл. 116, б. „б“ ЗЗД. Ето защо вземанията на ищеца, станали изискуеми преди 19.05.2017 г., са погасени по давност. На основание чл. 119 ЗЗД с погасяване на главното вземане се погасяват и произтичащите от него допълнителни вземания, макар давността за тях да не е изтекла.

От приетото заключение по допуснатата съдебно-счетоводна експертиза, което съдът цени като обективно и компетентно дадено, се установява, че частта от вземането за главница, чиято изискуемост е настъпила преди повече от три години преди подаване на заявлението за издаване на заповед за изпълнение, е в размер на 1833,54 лева, а вземането за обезщетение за забава, което се претендира за период по-дълъг от три години преди подаване на заявлението и което макар да се претендира за период по-кратък от три години преди подаване на заявлението за издаване на заповед за изпълнение се претендира върху погасени по давност суми за главница възлиза на 740,53 лева.

Страните не спорят, а и от представеното по делото извлечение от сметка се установява, че на 28.04.2022 г. в погашение на процесните вземания в полза на ищеца е

заплатена сумата в размер на 357,63 лева. Видно от документа основанийето на извършеното плащане е „главница и лихви по фактури от 19.05.2017 г. до 19.05.2020г.“.

Вещото лице по допуснатата съдебно-счетоводна експертиза в открито съдебно заседание разяснява, че с извършеното плащане са погасени изцяло процесните вземания, които не са погасени по давност, ведно със законната лихва за забава от сезиране на съда до плащането.

От изложеното следва, че исковите претенции в частта относно периода от 21.07.2012 г. до 19.05.2017 г. са неоснователни, като погасени по давност, а относно периода от 19.05.2017 г. до 14.08.2019 г. са неоснователни, като погасени посредством плащане в хода на делото, което обстоятелство следва да бъде съобразено от съда по чл. 235, ал. 3 ГПК.

Съгласно указанията дадени в т.12 от Тълкувателно решение № 4/18.06.2014 г. по тълк. д. № 4/2013 г. на ОСГТК, постановено по някои спорни въпроси на заповедното производство, съдът по предявения по реда на чл. 415 ГПК иск, съобразявайки изхода на спора разпределя отговорността за разноските, както в заповедното, така и в исковото производство.

Съдът намира, че в полза на ищеца следва да бъдат присъдени съдебни разноски съразмерно на частта от вземанията, които са погасени от ответника посредством плащане. С определение № 270/05.10.2016 г. по ч. гр. д. № 3846/2016 г. по описа на ВКС, I ГО, е разяснено, че въпросът за присъждане на сторените в производството разноски е обусловен от поведението на ответника и дали той е дал повод за завеждане на делото. Когато отказът от иска е предприет поради настъпили след предявяването му и независещи от ищеца, а от ответника обстоятелства, погасяващи заявеното спорно право (плащане), отговорността за разноските се понася от ответника. В други определения на Върховния касационен съд е дадено аналогично разрешение – ищецът има право на разноски тогава, когато е оттегил предявения иск поради погасяване на задължението от ответника след депозиране на исковата молба – Определение № 767/05.09.2012г. по ч. т. д. № 251/2012г. на ВКС, II ТО; Определение № 518/15.06.2012г. по ч. т. д. № 156/2012г. на ВКС, II ТО; Определение № 98/20.02.2009г. по гр. д. № 91/2009г. на ВКС, IV ГО, както и че ответникът няма право на разноски в разглежданата хипотеза, независимо от отхвърлянето на иска – Определение № 1176/28.12.2012г. по ч. т. д. № 560/2012г. на ВКС, II ТО; определение № 571/14.07.2010г. по ч. т. д. № 558/2010г. на ВКС, II ТО.

С Определение № 674/23.11.2011г. по ч. гр. дело № 597/2011г. по описа на ВКС, IV ГО е разяснено, че отговорността за разноски като гражданско облигационно правоотношение е правото на едната страна да иска и задължението на другата страна да плати направените разноски от страната, в чиято полза съдът е решил делото. *При погасяване на изискуемо задължение в хода на производството, което обуславя неоснователност на иска, именно ответникът с поведението си (неизпълнявайки парично задължение с настъпил падеж) е дал повод за завеждане на делото, тъй като не е погасил дълга си преди процеса.* Без значение е причината, поради която не е изпълнил. Достатъчно е, че именно липсващото доброволно изпълнение е принудило ищеца да потърси съдебна защита на правото си, съответно извършените с оглед тази защита разходи ще следва да му бъдат възстановени от ответника. В разглеждания случай по аргумент от разпоредбата на чл. 422, ал. 1 ГПК искът се счита предявен считано от подаване на заявлението за издаване на заповед за изпълнение на 19.05.2020г. Ответникът е заплатил частта, от процесните вземания, която не е погасена по давност на 28.04.2022 г. т.е. след подаване на заповедта за изпълнение и след даване на указания на заявителя, че може да предяви установителен иск за вземанията по заповедта.

Направените от ищеца разноски в заповедното производство възлизат на сумата в размер общо на 105,89 лева за държавна такса и юрисконсултско възнаграждение, а в настоящото производство на 425,25 лева за държавна такса, депозит и юрисконсултско възнаграждение, като в тежест на ответника следва по съразмерност да бъде възложено да заплати съответно 8,31 лева разноски за заповедното производство и 16,05 лева разноски за исковото производство.

На основание чл. 78, ал. 3 ГПК в тежест на ищеца следва да бъдат възложени сторените от ответника разноски съразмерно на частта от исковата претенция, която се явява неоснователна като погасена по давност.

Претендираните от ответника разноски за заповедното производство съгласно представения списък са в размер на 800 лева, представляващи съгласно Договор за правна помощ и съдействие от 22.10.2021г. заплатено в брой адвокатско възнаграждение на процесуалния представител на страната за подаване на възражение по чл. 423 ГПК и процесуално представителство по образуваното производство. При определяне на размера на разноските за адвокатско възнаграждение, които да бъдат заплатени от ищеца, съдът следва да съобрази своевременно направеното от процесуалния представител на „С.В.“ АД възражение за прекомерност по чл. 78, ал. 5 ГПК, като бъде извършена преценка относно правната и фактическа сложност на производството, както и вида, и характера на извършените процесуални действия. Производството по чл. 423 ГПК е специфично извънinstantционно производство целящо охрана правата на длъжника в заповедното производство при нередовно връчване на заповедта за изпълнение и лишаване на страната от възможността да я оспори. В разглеждания случай производството не се характеризира с висока правна или фактическа сложност, тъй като по делото не е ангажиран значителен обем от доказателства, възражението е разгледано в закрито съдебно заседание, а подаденото възражение е бланкетно. Предвид изложеното съдът намира, че уговореното и заплатено съгласно представения по делото договор за правна помощ и съдействие / лист 75 от настоящото производство/ адвокатско възнаграждение в размер на 800 лева се явява прекомерно и следва да бъде намалено до минимума предвиден в чл. 7, ал. 7 вр. ал. 2, т. 2 от Наредба № 1/09.07.2004 г. за минималните размери на адвокатските възнаграждения / в редакцията към момента на уговаряне и заплащане на хонорара/ минимален размер, а именно сумата от 327,79 лева.

В настоящото производство ответникът претендира разноски за адвокатско възнаграждение. Съгласно чл. 38, ал. 2 от Закона за адвокатурата в случаите на оказана безплатна правна помощ и съдействие в хипотезите на чл. 38, ал. 1, ако в съответното производство насрещната страна е осъдена на разноски, адвокатът има право на адвокатско възнаграждение, определено от съда в размер не по – нисък от предвидения в Наредбата по чл. 36, ал. 2 ЗА. Предвид изложеното съдът намира, че следва да определи възнаграждението предвид цената на иска в размер по чл. 7, ал. 2, т. 2 от Наредба № 1/09.07.2004 г. за минималните размери на адвокатските възнаграждения в редакцията, действаща към момента на сключване на процесния договор за правна помощ и съдействие, съразмерно на частта от вземанията, които се явяват неоснователни като погасени по давност, а именно сумата в размер на 391,63 лева.

Така мотивиран, съдът

РЕШИ:

ОТХВЪРЛЯ предявените от „С.В.“ АД, ЕИК ..., със седалище и адрес на управление в гр. ..., бул. „.....“, против К. И. Ц., ЕГН *****, с адрес се в гр. ..., ж.к. „.....“, обективно кумулативно съединени иски с правно основание чл. 79, ал.1, пр.1 ЗЗД вр. чл. 203 ЗВ и чл. 86, ал. 1 ЗЗД за признаване за установено в отношенията между страните, че ответникът дължи на ищцовото дружество ответникът дължи на ищцовото дружество сумата в размер на **2028,39 лева**, ведно със законна лихва от подаване на заявление за издаване на заповед за изпълнение на 19.05.2020 г. до окончателно погасяване на вземането, представляваща незаплатена стойност на потребени В и К услуги по договорна (съдебна) сметка 2800035258 за имот, находящ се в гр. ..., ж.к. „Красна поляна 3“, бл. 340, вх. А, ет. 1, ап. 2, за периода от 21.07.2012 г. до 14.08.2019 г. и сумата в размер на **765,88 лева**, представляваща обезщетение за забава в размер на законната лихва върху главницата за периода от 22.07.2012 г. до 14.08.2019 г. за които вземания е издадена Заповед за изпълнение на парично задължение по

чл. 410 ГПК от 27.05.2020 г. по ч. гр. д. № 18433/2020 г. по описа на Софийски районен съд, 127 – ми състав, като погасени по давност и посредством плащане в хода на делото.

ОСЪЖДА К. И. Ц., ЕГН *****, с адрес се в гр. ..., ж.к., да заплати на „С.В.“ АД, ЕИК ..., със седалище и адрес на управление в гр. ..., бул., на основание чл. 78, ал. 1 ГПК, сумата в размер на 8,31 лева разноски за заповедното производство и сумата в размер на 16,05 лева разноски за исковото производство.

ОСЪЖДА „С.В.“ АД, ЕИК ..., със седалище и адрес на управление в гр. ..., бул., да заплати на К. И. Ц., ЕГН *****, с адрес се в гр. ..., ж.к., на основание чл. 78, ал. 3 ГПК, сумата в размер на 327,79 лева разноски за заповедното производство.

ОСЪЖДА „С.В.“ АД, ЕИК ..., със седалище и адрес на управление в гр. ..., бул., да заплати на адвокат Н. П. от САК, с адрес на кантората в гр. ..., ул., на основание чл. 78, ал. 3 ГПК вр. чл. 38, ал. 2 ЗА, сумата в размер на 391,63 лева, представляваща адвокатско възнаграждение за предоставена безплатна правна помощ на ответника К. И. Ц..

РЕШЕНИЕТО подлежи на обжалване от страните с въззивна жалба пред Софийски градски съд в двуседмичен срок от връчване на препис от съдебния акт.

ПРИ ВЛИЗАНЕ В СИЛА на решението, заверен препис от акта да се приложи по ч. гр. д. № 18433/2020 г. по описа на Софийски районен съд, 127 състав.

Съдия при Софийски районен съд: _____